

historisch christendom bewijst, dat ons werk maar ten deele is, gelijk ook onze vernieuwing. Maar het is in Hem den priester-koning gezond en eeuwig jong, en staat niet met alle geschiedenis onder „gericht!“, maar is zelf gericht over de geschiedenis, die bewijst, dat de mensch der zonde ongehoorzaam blijft bij het evangelie der genade en verzoening.

En Zondag hebben wij een boete en bededag. Een boetedag vanwege onze ongehoorzaamheid en een bededag om meer gehoorzaam te mogen worden.

Bij ons gehoorzaamheid in den tijd, en bij Christus regeering over den tijd. En voorts zullen wij blijde zijn, want nu gaat het altijd goed.

H.

v. d. B.

Onder Goddelijke hoogspanning.

... naar de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij Hem uit de dooden heeft opgewekt, en heeft (Hem) gezet aan Zijne rechter(hand) in den hemel. Ephese 2:20.

Electrische hoogspanningen zijn voor het menschelijk organisme dooddelijk.

Als een felle bliksemstraal slaan ze het leven weg uit het lichaam, waar de stroom van zoo hoge voltage dóór gaat.

In de heilswerken en heilswonderen van den Almachtigen God werken óók hoge spanningen. Deze maken echter niet van levenden dooden, doch omgekeerd, van dooden levenden.

Ze gaan van den Heere uit, door den H. Geest. Energie, die geladen is met goddelijke kracht.

Als ge in onzen tekst leest van de werking der sterkte van Gods macht, dan staat daar in de oorspronkelijke taal het woord energie, (energie) dat we in onzen tijd zoo goed begrijpen.

En de Apostel laat ons zien dat de sterkste hoogspanning, waarmee ooit eenige energie Gods geladen is, noodig was om Christus uit de dooden op te wekken, en Hem daarna te doen opvaren ten hemel.

Geen wonder, deze energie moest den dood overwinnen en van een gestorven kruiseling op aarde een levend Koning in den hemel maken. Zoo alleen kon Christus een naam ontvangen, die boven allen naam is, waardoor schande werd omgezet in glorie. De lijn die daalde in vernedering, moest klimmen tot verhooging.

Nooit tevoren was er van God zóóveel kracht uitgegaan.

Bij de schepping niet, want toen was er geen weerstand te overwinnen.

Evenmin bij al de energieën, die Hij in de geschapen natuur laat werken door Zijn voorzienigheid, in zwaartekracht, afstooting en aantrekking, in zon, maan en sterren, in de zee en de vlooden, in stroomen en watervallen, in storm en bliksem, in molecuul en atoom.

Zou eenig natuurkundige al die kracht saam kunnen tellen en in één getal of formule berekenen? Neen. Al zouden alle nu levende menschen tot hun laatste adem cijferen om deze som te vinden, ze zouden er niet klaar mee komen. Ze zouden trouwens de termen van die enorme optelling niet weten. God alleen kent de kracht van alle energie die van Hem uitging en nog uitgaat. En toch is die uitstralende kracht absoluut ontoereikend geweest om Christus op te wekken uit den dood, en Hem te zetten aan Gods rechterhand in den hemel.

Ontoereikend óók om één zondaar op te wekken tot geestelijk leven, hem het geloof te geven en hem te bekennen om deel te hebben aan de erve der heiligen in het licht.

De „uitnemende grootheid zijner kracht aan ons die gelooven“ kunt ge alleen afmeten aan, en vergelijken met de werking der sterkte Zijner macht, die Hij gewrocht heeft in Christus, als Hij hem uit de dooden heeft opgewekt, en heeft hem gezet aan Zijn rechterhand in den hemel.

Het is dus één goddelijke actie.

Eén uitstraling van hemelsche kracht.

Eén permanente hoogspanning.

In Christus. En in de Kerk.

In het hoofd. En in de leden.

In Zijn opstanding en hemelvaart.

En in de opstanding en hemelvaart der geloovigen.

Wij verliezen dien samenhang der heilsfeiten soms uit het oog.

Hemelvaart, het feest der troonsverhoging van den Heiland, is ons dan zoo'n apart wonder, dat aan de opstanding werd toegevoegd.

Vergeet niet: de aarde kon Christus niet houden.

De hemelen moesten hem ontvangen tot den tijd der weder-oprichting aller dingen. Hij bleef onder de hoogspanning des hemels staan.

De energie Gods, die zijn opstanding bewerkte, werd na de veertig dagen, gedurende welke de Levensvorst het Koninkrijk op aarde nog dienen moest, opnieuw in actie gezet, om hem op te nemen en te zetten aan de rechterhand des Vaders in den hemel.

Houd dit heilig verband dus vast.

Want hierin openbaart zich de onwankelbaarheid van het Verbond Gods.

Christus ten leven gewekt, en ingezet in den hemel.

Maar ook allen, die deel aan Hem hebben door geloof, als vrucht van de verkiezende genade van den Eeuwige, mee opgewekt, en mee bestemd om te deelen in Zijn hemelsche glorie.

Is er dan één macht van zonde of wereld, van den duivel of van het eigen twijfelmoedig hart in staat die kracht van God uit te schakelen, te neutraliseren of haar te overwinnen?

Neen, dat werk gaat dóór.

Evengoed in de verkoren Kerk als in den verhoogden Koning.

* * *

Nietsche heeft den modernen mensch als evangelie gepredikt, „zonder naar den hemel te zien“, „de aarde trouw“ te blijven, en bij het zoeken van natuurvreugd zonder wet of breidel, eigen kracht uit te leven en zichzelf te durven zijn.

Dit evangelie drukt den armen mensch neer in den dood. Want het wil isoleeren ten opzichte van de hoogspanning Gods, die niet doodt, maar levend maakt, en herborenen bereidt tot heerlijkheid.

* * *

Levensbehoud, verlossing en heerlijkheid is er alleen als die stroom onze ziel doortrilt.

Dan worden onze oogen verlicht om te weten welke de hoop van zijn roeping is en de rijkdom der heerlijkheid van zijn erfenis in de heiligen.

Dan zien we op naar den hemel, vanwaar wij Christus verwachten. De instraling der hoogspanning Gods maakt de Kerk dan actief in hoge mate; wakend, biddend, arbeidend, strijdend, dienend, profeteerend.

Christus' opstanding is haar onderpand van eigen zalige opstanding. En Zijn hemelvaart waarborgt dat Hij als het Hoofd alle Zijne leden tot zich trekken zal.

Dit is óók evangelie van den Olijfberg.

F. C. M.

Eén bokje, of — „de gansche kudde naar buiten“? I.

Aangezien „doorpraten“ christelijk, en derhalve vredemakend is — de irenische daad tegenover anderzins irenische praat — en aangezien publiek spreken beter is dan privaat legendes verbreiden (wat wordt er ook onder ons over bepaalde personen gemakkelijk gelogen!), zullen we nog een enkel woord moeten zeggen ter afsnijding van de tweede kwade rank, die op den stam van het Haagsche adres gezet is, we nemen aan: in overhaasting, door „De Heraut“. We hopen, dat met dit laatste woord de situatie weer in zóóverre zal verhelderd zijn, dat we het Haagsche incident zijn behoorlijke eere als incident zullen kunnen geven.

„De Heraut“ heeft n.l. verklaard af te zullen zien van „verdere polemiek over eeredoctoraat, promotierecht en de Calvijn-herdenking“.

Nu is het niet zoozeer dit, wat ons hier interesseert. Reeds is opgemerkt, dat er onzerzijds niet gepolemiseerd is over dit eeredoctoraat (zie wat wij reeds opmerkten tegenover Dr Kaajan). Slechts hebben wij de vraag gesteld, of het niet waar was, dat de aanvaarding van dit doctoraat een stap in de richting van den vrede beteekende. Dit is dus het directe tegendeel van een poging tot polemiek. Wij constateeren dan ook, dat o.i. zonneklaar is aangehouden, dat wij sedert deze eerepromotie in een nieuw stadium gekomen zijn, en dan wel dichter bij het eindstation der bevrediging-over-en-weer op het punt van de genoegzame eenparigheid.

Voorts noteeren wij nog even, dat daarmee óók wegvallt elke gedachte, alsof de Haagsche publicatie ook maar iets te maken kon hebben met de kwestie van het promotierecht, zoover althans ons blad erover sprak; wie op den datum let, kan hoogstens aannemen, dat Den Haag op „De Heraut“ gedoeld heeft, wat ik overigens niet zou aanraden te onderstellen. En wat voorts de Calvijn-herdenking betreft — (deze dan als totaal genomen, gelijk wij tegenover Dr Kaajan reeds herinnerden) — inderdaad is de beoordeeling van deze herdenking-in-haar-totaal één der punten, waarover werkelijk gepolemiseerd is. Onzerzijds aanvankelijk met slechts enkele regels, toen wij n.l. de volkomen juiste opmerking deden, dat aan deze herdenking-als-totaal vrijzinnigen met Calvinisten deelnamen. En van de zijde van „De He-

raut“ in een breed artikel, dat aan alle zakelijkheid gespoond was.

Nu is het bijzonder merkwaardig, dat „De Heraut“ aan de door Den Haag aangeschreven colleges de taak toedient, „te beoordeelen, wie tot zulke polemieken aanleiding gaf“. Tot „zulke“ polemieken, staat er. Met dit hier nog al onduidelijke woord wordt den lezer de overgang vergemakkelijkt van de concrete punten die daar even door „De Heraut“ genoemd zijn, tot allerlei andere vraagpunten, die dan voorts in den nevel blijven hangen. Tegelijkertijd echter wordt dan weer — en de gedachtesprong vergemakkelijkt weer den weg tot de door „De Heraut“ gegeven opdracht-formuleering — aan de twee aangeschreven lichamen niet alleen, maar ook aan het toeziende volk gansch onbewust gesuggereerd, dat het één bepaald persoon is, naar wien te zoeken is. „Wie tot zulke polemieken aanleiding gaf“. Derde persoon, enkelvoud.

* * *

Zóó eenvoudig staan intusschen de dingen niet. Het is wel een wat al te eenvoudig medicijn, dat hier wordt uitgereikt.

Inderdaad, wanneer er naar één man, derde-persoon-enkelvoud, kon gezocht worden, indien zoo iets zin had, dan zou het leven nog al gemakkelijk gaan. Dan was het een vrij simpele zaak, te komen tot het door sommigen begeerde doel.

Wie echter een weinig weet van den aard en van den ernst der punten, die in den laatste tijd in geding geweest zijn, kan door een dergelijke simplistische opvatting geen oogenblik zich laten meemenen. Hij weet, dat wij staan voor kwesties, waarin de gemeenschap verantwoordelijk te stellen, en tot kiezen op te roepen is. „De Heraut“ wil ons voorschrijven dat er één zondebok naar buiten geleid wordt. Liever sluiten wij ons aan bij de in ons blad geciteerde uitspraak van dien confessionneelen radio-redenaar, die, overeenkomstig Huber, liever „de gansche kudde“ naar buiten zag geleid. En wij kunnen ons niet ontworstelen aan den indruk, dat reeds de enkele suggestie, alsof er één bepaald stout bokje naar buiten geleid moest worden, een feitelijke miskenning is van den ernst der dingen; en daardoor een staaltje van de allerergste in verkeerde richting gaande polemiek, en dus allerminst een gezondmakend medicijn. Feitelijk verhindert zoo'n zoeken naar één bokje juist het „naar buiten gaan“ van „de gansche kudde“. Hoewel dat — boete- en bededag, classis Den Haag! — zoo heel erg noodig is.

Wij zullen ons dan ook niet inlaten met de vraag, hoe het gekomen is, dat Prof. Dr H. H. Kuyper zoo bijzonder scherp heeft gepolemiseerd tegen Dr van Lonkhuyzen. Evenmin zullen wij spreken over de vraag, wie of wat aanleiding was voor den buitengewoon fellen strijd van Prof. Waterink tegen Prof. Vollenhoven, of, al weer van denzelfden hoogleeraar, tegen Ds Steen. Het enkele feit reeds, dat deze scherpe polemieken in ons blad niet meer te wachten zijn, maakt elk gesprek hierover voor ons althans overbodig.

Wij willen slechts voor ons zelf spreken. En daarom noemen we maar eens enkele bijzonderheden, die reeds alle publiek zijn, en die de meelevende gereformeerden reeds lang overtuigd hebben, dat wij in de perspolemieken van den laatste tijd te doen hebben, niet met een „zaakje“ van één mensch (dat stoute bokje), maar met de zaak van „heel de kudde“.

Wij wijzen daartoe op de kwestie van den Calvinistenbond.

Herhaaldelijk is door ons betoogd, dat hetgeen in dezen oorspronkelijk door den toenmaligen eindredacteur van „De Reformatie“, Prof. Hepp, betoogd was, de instemming had, in groote lijnen, van heel de redactie, en dan ook als de meening van „De Reformatie“ mocht worden aangemerkt. Eveneens is publiek bekend, dat op een zeker dag er in alle stilte een Calvinistenbond gemaakt is, die volstrekt iets anders was dan door den toenmaligen Reformatie-eindredacteur met instemming der redactie was betoogd. De vraag rijst, hoe 'tmogelijk is, dat men zóó plotseling een totaal andere organisatie aanvaardt en den volke aanbeveelt, dan men eerst zelf verdedigd heeft.

Let wel: niet ik stel thans deze vraag, doch onze redactie van de laatste jaren heeft goedgevonden, dat reeds jaren geleden dit vraagpunt publiek behandeld is. Men weet dit; we klappen dus niet uit besloten vergaderingen. Een antwoord nu op deze vraag zal noodzakelijk zijn, teneinde uit te maken wie nu, om in Heraut-taal te spreken, „aanleiding“ werd tot de polemiek. Een eenvoudig mensch antwoordt hierop: niet hij geeft aanleiding, die een door zijn blad jarenlang verdedigde meening volhoudt, zoolang zij hem juist lijkt. Doch hij geeft aanleiding, die pardoes van de eene meening overspringt op de andere. Maar o wee. Nu spreken ook wij in den derden persoon enkelvoud. Dat moet niet. We haasten ons dus tot den derden persoon meervoud. Nog verder teruggaande, constateeren wij dus: Zij gaven aanleiding, die den Calvinistenbond hebben georganiseerd en den toen-

maligen I voor hun Wil „De werkelijke ondersteun leden do men voor Met zoo' van haar vergaderin toenmalig men is, i lijk zegge ringen zo lijk met „ als de de men. Ma Reformati ineens h constateer dit zelf Een feit ons ver kwestie v met vert daardoor publieke nu maar aanvaarde Wie du wringen, doch kan schap s verband-d zelscha opgericht. deputaten gezelschap bink is e (J. C.), i Christelijk beide aut voor de e indertijd sprak (o uitnoodigi zin zou l kerken or digd war Maar zi woord he mand a want de heersch Indien laatste ja geven, da is, dat te eindredact is, en da althans in gegaan zi voortgeloo thetisch, nisch, de bond zijn de eerste den lat, aan dez blijven hebben v dat alle daag hun gister had verkeerd in de ee niets de blad elka later belo aan — di blad zich De al t raut“ wor afgewezen in de oo vrede. De in beslote afsnijdt o gaan, lever een besch ling, dat horens te ten kan le schen, dat matie, we profetie, r blik moe daar hang in polemie gaat. Een ze roept „ tot den vr De volg Nog eens: publiek w.

Inzake d

VI. Gelf dag verg